

siiski võtan kaa neid. Sind, joonud pikk Daniel, sind tarvitan kaa! — aga nihuta, lükk, tõsta, weereta! see kord ehk halastaksin veel su peale!”

— Ja jälle rihmas mind piitsaga häästi, et ma ühtegi enam ei näinud ega kuulnud, ühtegi enam ei mõistnud ega teinud, kui aga, et ma ratta külles lükkasin ja tõstsin, et silmad olid kui tuld täis ja higi mödda palet mahajoosis. — Muud ma nüüd enam ei tea, kui aga, et tallipois korraga laterniga mu ees seisis.

Nõnda kõneles pikk Daniel, ja jälle oli temal higi palges, nagu oleks ta ueste sedasama waewa näinud. „Nüüd palun veel — ütles ta lõppetuseks — mingisugust sooja joomaaega! See mind jälle jahutaks, sest mul on ika veel seesama valu südames, nagu seisaks ta praegu mu kõrvas oma tuliste silmadega ja lööks mind oma terava saapainaga!” Seda veldes lödisedid ta hambad nagu linnu peletaja kärsti, kui ta värblasi herneste seest tahab äraajada. Tallipois wabises kaa, tüdruk kohkus, kõik rahvas ja tubagi wärisesid, nagu seda igapäew seal näeme, kus niisuguste asjade peale ial ei melda ja kus süda ütleb: „sulle peaks kaa nõnda sündima, sina ei ole parem!” Ja seda kängem on kartus siis, seda enam keegi enne mõkkadega suurustele.

4. Danieli lugu seletata rumalaste ja targaste ära.

Kui jut otsas oli, istusid kõik maha, ja igaüks andis oma seletust, mõni wäha sõnadega, mõni laiemalt. Aga, nii kui teame, on seletused üleüldse ika pikkemad, kui seletatud asi ise, ja wabel on seletustele jälle ued seletused tarwis, kui neist aga pisut tahad aru saada. Seda näeme ju iseäranis seal, kus wanad memmed oma unenägudest kõnelewad; on unenäud neile juba selged rumalused, seletused on veel rumalamad. Trahteris oli pea aegu seesama lugu. Üks nimetas kõik, mis Danieliga sündinud oli, unenäuks, teine arwas seda seestpidise nägemise olewa olnud! — aga kust tulid siis Danieli selga ja filmi need werised worbid? ega need ep olnud seestpidi. Jälle teised panid kõik selgetks waleks, — aga kuda oli siis Daniel südamest nõnda rõhutud ja wärises wäaga? Jälle teised ütlesid: Daniel on tonti näinud, kurja inimese waimu, kellel hauas rahu ei ole; kuradit ei ole maailmas olemas, seda teab iga tark inimene! Seal oli kaa üks undsandsakas rätsepasel, se pani tonti ja kuradit nalja jutuks ja ütles, et rumalad ja lapsed veel nende olemist usuwad, aga kes maailma tarkusest märku saanud, see ei usu enam